

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 654/05
26.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.1506/04 од 27.01.2005. године, у седници већа одржаној, дана 26.05.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Београду К.1506/04 од 27.01.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашен је кривим, оптужени АА, због четири кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора од по једне године и због једног кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. КЗ РС, у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору, почев од 21.09.2004. године, па до укидања притвора.

Обавезује се оптужени да оштећеној ББ, исплати износ од 3.000,00 динара, на име оштетног захтева, док се у осталом делу оштећена ББ упућује на парницу.

Оштећена ВВ се ради остваривања свог имовинско-правног захтева упућује на парницу.

Обавезује се оптужени да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 22.000,00 динара, као и износ од 5.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана, од правноснажности пресуде.

На основу члана 345. став 1. ЗКП, према АА, одбија се оптужба да је извршио кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, због одустанка ОЈТ од даљег кривичног гоњења.

Оштећена се ради остваривања свог имовинско-правног захтева упућује на парницу, а може у року од 8 дана преузети даље кривично гоњење.

Против те пресуде у осуђујућем делу, жалбе су изјавили:

-Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд, преиначи побијану пресуду и оптуженом изрекне казну затвора у дужем трајању;

-бранилац оптуженог, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд, побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне блажу казну.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.792/05 од 25.04.2005. године, предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Београду, преиначи побијана пресуда и оптуженом АА изрекне строжија казна, а да се одбије жалба браниоца оптуженог, као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је, по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог АА су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Приликом одмеравања казне, првостепени суд је ценио све околности, које у смислу члана 41. ОКЗ, су релевантне за одређивање кривичне санкције оптуженом, а које је првостепени суд навео у својој пресуди, те је правилном применом правила о судском ублажавању казне (члан 42. и 43. ОКЗ), оптуженом за четири кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од по једне године затвора, а за кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од две године, те одмерена казна од четири године затвора, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерна је тежини извршених кривичних дела, степену кривичне одговорности оптуженог као извршиоца и представља одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд.

Стога су жалбени наводи Окружног јавног тужиоца, о изрицању строжије казне затвора, као и браниоца оптуженог о изрицању блаже казне затвора, оцењени неоснованим, имајући у виду да се жалбама Окружног јавног тужиоца и браниоца, не указује на околности које би оправдавале њихове предлоге.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

ан